

og andre Tiender, men der er utvivlsomt kun meget faa, som have Anelse om Bestemmelsen i § 2, 3die Stykke. Hvor tidligere indkøbte Tiendeanparter nu siden 1. Februar 1902 ere blevne solgte fra de vedkommende Ejendomme, der maa Tiendeyderen selv betale hele Aføsningssummen, uanset hvad han har faaet for Tienden ved Salget. — Og hvor indkøbte Tiendeanparter siden 1. Februar 1902 ere blevne pantsatte uden Forbindelse med vedkommende Ejendomme, der maa Tiendeejeren straks ved Aføsningen paa anden Maade skaffe den til Prioritetens Indfrielse fornødne Kapital. Ogsaa denne Undtagelsesbestemmelse vil derfor medføre Ulighed og Uretfærdighed i Behandlingen af de forskellige Tiendeejere og Tiendeydere.

Men da Lighed for Loven nødig maa mangle, da Uligheden efter Lovforslaget vil blive i højeste Grad vilkaarlig og uretfærdig, og da det maa antages, at Lighedens Gennemførelse ikke vil have større finansiel Betydning for Statskassen, selv om den kan have ikke ringe Betydning for den enkelte Tiendeejer eller -yder, — synes alt at tale for, at alle Tiendeejere og -ydere stilles fuldstændig lige.

I Overensstemmelse med denne Opfattelse har Mindretallet ved Ændringsforslagene under Nr. 3 til § 1 og Nr. 7 til § 2 stillet Forslag, som tilsigte Lighedens Gennemførelse. Med disse Forslag staa Ændringerne Nr. 30, 45 og 53 i Forbindelse. Følgen af disse Forslags Vedtagelse vil ikke blive, at de Tiendeydere, der have indkøbt en Del af deres Tiende, faa et Beløb udbetalt af Statskassen, men kun den, at de faa et forholdsvis større Tilskud til Aføsningen af deres Præstetiende. Dette forekommer Mindretallet fra alle berettigede Synspunkter set kun at være stemmende med Billighed og Retfærdighed. Og det er ogsaa stemmende med det Andragende angaaende dette Spørgsmaal, som 3 a 400 Sogneraad have indsendt til Regering og Rigsdag.

Til Belysning af, hvorledes Lovforslagets Undtagelsesbestemmelse om „de indkøbte Tiender“ vil virke paa Forholdet

imellem indkøbte Tienders Ejere og andre Tiendeejere, skal efter et det ovennævnte Andragende vedlagt Bilag anføres følgende Eksempler:

„1) *Hostrup Sogns Kirketiende* ejes af Yderne. Den 20. Juni 1804 solgtes Tienden til 2 Mænd i Sognet for 6,400 Kr., og i 1819 pantsattes Tienden af Sognets Beboere til „den ekstraordinære Laanefond“ for 4,400 Kr., der endnu skyldes. Tienden er endvidere behæftet med Forpligtelse til at udrede ca. $\frac{2}{5}$ af Udgifterne til Kirkens Vedligeholdelse, hvilken Forpligtelses Kapitalværdi vil andrage ca. 2,400 Kr. Skattens Kapitalværdi er 1,146 Kr. Tiendevederlaget er 42 Tdr. 1 Skp. $1\frac{1}{4}$ Fdkr. Rug. Kapitalværdien deraf, beregnet efter Lovforslaget, er 10,867 Kr. 75 Ø., og drages fra denne Sum Kapitalværdien af Skatten 1,146 Kr. og af Forpligtelsen til Kirkens Vedligeholdelse 2,400 Kr., i alt 3,546 Kr., udkommer som *Nettoværdi* 7,321 Kr. 75 Ø., men dette Beløb nu svarer langtfra til 6,400 Kr. for 98 Aar siden — i 1804. — Afløses Tienden efter Lovforslagets *almindelige Bestemmelser*, ville Tiendeyderne faa $\frac{7}{25}$ af Tiendens Kapitalværdi med 3,042 Kr. 97 Ø. ÷ Skattens Kapitalværdi 1,146 Kr. eller 1,896 Kr. 97 Ø., men afløses den efter *Undtagelsesbestemmelsen*, ville de kun faa $\frac{7}{25}$ af Gælden og Vedligeholdelsespligtens Kapitalværdi med 1,904 Kr. ÷ Skattens Kapitalværdi 1,146 Kr. eller 758 Kr. *Undtagelsesbestemmelsen* giver saaledes Yderne 1,138 Kr. 97 Ø. mindre end den *almindelige Bestemmelse* til Afdrag paa Gælden og paa Beløbet til Kirkens Vedligeholdelse.

„2) *Samme Sogns Kongetiende* købtes af Yderne paa Auktionen i et Dødsbo den 26. Juli 1866 for 10,010 Kr., der ere betalt. Tienden er ubehæftet. Tiendevederlaget er 42 Tdr. 1 Skp. $1\frac{1}{4}$ Fdkr. Rug. Kapitalværdien deraf, beregnet efter Lovforslaget, er 10,867 Kr. 75 Ø., der med Fradrag af Skattens Kapitalværdi 1,256 Kr. 50 Ø. giver som *Nettoværdi* 9,611 Kr. 25 Ø. eller 398 Kr. 75 Ø. mindre end Tiendeyderne have betalt Tienden med. — Af-